

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 438/08-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. decembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. I. P., súdneho exekútora, P., zastúpeného advokátom JUDr. P. P., P., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva o zákaze nútených prác alebo nútených služieb podľa čl. 18 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 4 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12 CoE 7/2007 zo 7. mája 2008, ktorým potvrdil uznesenie Okresného súdu Prešov sp. zn. 23 Er 5738/01 z 26. marca 2007 vo výroku o trovách exekúcie, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. I. P. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. júla 2008 doručená sťažnosť súdneho exekútora Mgr. I. P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva o zákaze nútených prác alebo nútených služieb podľa čl. 18 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 4 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 12 CoE 7/2007 zo 7. mája 2008, ktorým potvrdil uznesenie Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 23 Er 5738/01 z 26. marca 2007 vo výroku o trovách exekúcie.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že V., a. s., so sídlom v B. (ďalej len „oprávnená“), 26. novembra 2001 podala proti F., s. r. o, so sídlom v P. (ďalej len „povinný“), návrh na vykonanie exekúcie o vymoženie sumy 147 205 Sk s prísl., ktorý bol sťažovateľovi ako súdnemu exekútorovi doručený 30. novembra 2001.

Okresný súd poveril sťažovateľa vykonaním exekúcie na vymoženie pohľadávky oprávnenej spolu s úrokom a trovami exekúcie. Na základe uvedeného návrhu a poverenia č. 5707 030305 * zo 14. decembra 2001 začal sťažovateľ v predmetnom exekučnom konaní vykonávať jednotlivé úkony.

Oprávnená podala 17. februára 2005 návrh na zastavenie exekúcie, následne sťažovateľ podal okresnému súdu „žiadost' o rozhodnutie v exekučnom konaní spolu s Vyúčtovaním trov exekúcie“, ktorá bola okresnému súdu doručená 8. apríla 2005.

Po uskutočnení viacerých úkonov týkajúcich sa zmeny na strane oprávneného účastníka exekučného konania (oznámenie oprávneného o zmene oprávneného z 24. januára 2006, oznámenie o zmene účastníka na strane oprávneného zo 17. mája 2006), okresný súd uznesením sp. zn. 23 Er 5738/01 z 21. februára 2007 nepripustil, aby „z exekučného

konania vystúpil oprávnený V., a aby do konania namiesto neho ako oprávnený vstúpil S., a. s. a súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú“. Následne okresný súd uznesením sp. zn. 23 Er 5738/01 z 21. februára 2007 zastavil exekúciu s odkazom na zákonom predpokladaný dôvod vyplývajúci zo zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) a sťažovateľovi nepriznal náhradu trov exekúcie.

Okresný súd v odôvodnení označeného uznesenia uviedol, že exekúciu zastavil z dôvodu zániku oprávnenej a povinného bez právneho nástupcu, čo predstavuje zákonný dôvod, pre ktorý nemožno exekúciu vykonať. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil s poukazom na v tom čase platné znenie § 203 Exekučného poriadku.

Na základe odvolania sťažovateľa proti výroku uznesenia okresného súdu sp. zn. 23 Er 5738/01 z 26. marca 2007, ktorým mu nepriznal náhradu trov konania, krajský súd ako súd odvolací uznesením sp. zn. 12 CoE 7/2007 zo 7. mája 2008 rozhodol tak, že potvrdil uznesenie okresného súdu sp. zn. 23 Er 5738/01 z 26. marca 2007 v napadnutej časti, t. j. vo výroku o trovách exekúcie, a zároveň nepriznal účastníkom náhradu trov odvolacieho konania.

Namietaným uznesením došlo podľa názoru sťažovateľa k porušeniu jeho označených práv. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, sťažovateľ túto časť sťažnosti odôvodnil poukazujúc okrem iného na to, že: *„Ako súdom poverený súdny exekútor som vykonával exekučnú činnosť na základe zákona a na návrh oprávneného. Vykonávať exekučnú činnosť na základe tohoto návrhu som ako štátom splnomocnená osoba odmietnuť nemohol a vo veci som konat' musel.“*

Sťažovateľ ďalej vyslovuje názor, že nepriznaním náhrady trov exekúcie *„musel znášať z vlastného majetku hotové výdavky, ktoré počas exekúcie vznikli...“*.

V súvislosti s tým sťažovateľ zdôrazňuje, že pri výkone exekučnej činnosti má postavenie verejného činiteľa a vykonávanie exekučnej činnosti je výkonom verejnej moci. Keďže exekútor musí vykonávať exekučnú činnosť nezávisle a nestranne, zákon mu okrem iného ustanovuje obmedzenia, pokiaľ ide o vykonávanie iných činností, najmä nesmie podnikat' alebo pracovať v pracovnom pomere. Za toto obmedzenie inej zárobkovej činnosti mu zákon ako protiváhu ustanovuje, že má zo zákona daný nárok na odmenu, na náhradu hotových výdavkov a na náhradu za stratu času, a v spojitosti s tým sťažovateľ poukazuje na § 196 Exekučného poriadku. Pretože v predmetnej exekučnej veci mu trovy konania neboli priznané, došlo na základe namietaného uznesenia k tomu, že vykonával exekučnú činnosť bez odmeny, a teda bezodplatne, a počas trvania exekúcie musel znášať hotové výdavky z vlastného majetku.

Sťažovateľ sa odvoláva aj na zmysel a účel náhrady trov konania pred všeobecným súdom, ktorým je poskytnúť účastníkovi, ktorému to priamo zákon priznáva (pričom exekútor sa považuje za účastníka konania pre ten jeho úsek, v ktorom sa rozhoduje o jeho nároku na náhradu trov exekúcie), náhradu tých trov exekúcie, ktoré mu vo vecnej a časovej súvislosti v konaní vznikli a inak (nebyť exekučného konania) by nevznikli. K tomu ešte sťažovateľ dodáva, že „... *po vykonaní exekúcie som dôvodne očakával ich náhradu, ako aj odmenu, ktorá mi priznaná nebola*“.

Namietané uznesenie je podľa sťažovateľa nezákonné a výkladovo nelogické okrem iného aj z toho dôvodu, že „*pokiaľ by exekútor viedol viaceré exekučných konaní, ktoré by boli zastavené z akýchkoľvek príčin, pracoval by v každom jednotlivom prípade zadarmo a bola by ohrozená jeho existencia ako súdneho exekútora, keďže odmenu za výkon exekučnej činnosti by mu súdy nepriznávali a inú zárobkovú činnosť súdny exekútor zo zákona vykonávať nemôže*“.

Výhrady sťažovateľa k odôvodneniu namietaného uznesenia sa týkajú aj toho, že z neho nie je zrejmé, prečo by mal exekútor znášať všetky v súlade so zákonom vynaložené náklady, ktoré mu počas exekúcie vznikli, keď konal iba svoju zákonom uloženú povinnosť, a to v zákonnom postavení verejného činiteľa. Sťažovateľ taktiež

akcentoval tú skutočnosť, že súdny exekútor iba vykonáva exekúciu na základe zákona a podnikateľské riziko musí znášať zásadne účastník exekučného konania.

Ďalej sťažovateľ tvrdí, že *„Odmena exekútorovi totiž podľa ust. § 196 Exekučného poriadku prináleží vždy, a to bez ohľadu na to, ktorá strana konania bude zaviazaná na jej úhradu“*.

Podľa sťažovateľa rozhodnutím, ktorým krajský súd rozhodol, že *„potvrzuje uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti, a súdnemu exekútorovi nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania“*, boli porušené jeho *„základné práva a slobody garantované Ústavou SR a vyplývajúce z medzinárodných zmlúv“*.

Sťažovateľ vzhľadom na uvedené navrhuje ústavnému súdu vydať tento nález:

„Uznesením Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 12 CoE 7/2007 zo dňa 07. 05. 2008 bolo porušené základné právo sťažovateľa nebyť podrobený povinným prácam garantované čl. 18 ods. 1 Ústavy SR a čl. 4 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesením Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 12 CoE 7/2007 zo dňa 07. 05. 2008 bolo porušené základné právo sťažovateľa vlastníť majetok garantované čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesením Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 12 CoE 7/2007 zo dňa 07. 05. 2008 bolo porušené základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie garantované čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn.: 12 CoE 7/2007 zo dňa 07. 05. 2008 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov konania. “

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie základného práva o zákaze nútených prác alebo nútených služieb podľa čl. 18 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 4 ods. 2 dohovoru, základného práva vlastníť majetok zaručené v čl. 20 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 1 dodatkového protokolu a základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 12 CoE 7/2007 zo 7. mája 2008.

Podľa názoru ústavného súdu sťažnosť sťažovateľa, ktorou namieta porušenie označených základných práv uznesením krajského súdu zo 7. mája 2008, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu z 21. februára 2007, je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Ústavný súd predovšetkým pripomína, že podľa svojej ustálenej judikatúry nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom s nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces chráneného v čl. 46 ods. 1 ústavy je právo domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu).

Porušenie práva na súd, resp. prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy by v prípade sťažovateľa prichádzalo do úvahy vtedy, keby podmienky na prístup k tomuto súdu ustanovené Občianskym súdnym poriadkom neboli zo strany krajského súdu rešpektované spôsobom zjavne neopodstatneným alebo arbitrárnym. Inými slovami, keby krajský súd tieto všeobecné podmienky prístupu k súdu vykladal vo vzťahu k sťažovateľovi diskriminačne v porovnaní s ich výkladom pri iných subjektoch domáhajúcich sa súdnej ochrany. V prípade sťažovateľa k takej situácii nedošlo, sťažovateľ mal priznané postavenie účastníka súdneho konania a krajský súd o jej návrhu meritórne rozhodol, aj keď nie v súlade s jeho predstavami.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti tvrdí, že krajský súd napadnutým rozhodnutím tým, že mu nepriznal „nárok na náhradu trov exekúcie“, porušil jeho právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu.

Ústavný súd teda, tak ako to už vyslovil vo viacerých svojich nálezoch, nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), a preto nemôže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, pokiaľ tieto súdy vo svojej činnosti postupujú v súlade s právami na súdnu a inú právnu ochranu zakotvenými v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). Z takéhoto pohľadu pristúpil ústavný súd aj k posúdeniu napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

Vo vzťahu k uvedenému (namietanému) porušeniu základných práv sťažovateľa ústavný súd pripomína, že ak orgán štátu aplikuje platný právny predpis, jeho účinky (dôsledky) použitia nemožno považovať za porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 81/00, II. ÚS 63/03, I. ÚS 130/06, I. ÚS 371/06).

Ústavný súd zdôrazňuje, že do pôsobnosti všeobecného súdu z dôvodov tvrdených sťažovateľom môže zasiahnuť len vtedy, ak by jeho rozhodovanie (a jemu predchádzajúci postup) bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie označených základných práv sťažovateľa, ktoré nebolo napravené ani v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov (napr. I. ÚS 24/00, I. ÚS 15/01, III. ÚS 53/02).

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu okrem iného vyplýva, že:

„Ak zanikli oprávnený aj povinný bez právneho nástupcu, nie je možné rozhodovať o nároku súdneho exekútora na odmenu, pretože neexistujú subjekty, ktoré je možné zaviazat' na vyplatenie odmeny súdnemu exekútorovi. Okresný súd správne rozhodol, ak náhradu trov konania účastníkom nepriznal. Aj keď ustanovenie § 200 ods. 2 Exekučného poriadku hovorí o tom, že ak súd rozhodne o zastavení exekúcie, rozhodne o tom, kto a v akej výške platí trovy exekúcie, nie je možné v tejto veci zaviazat' tretiu osobu, a to štát na náhradu trov exekúcie, pretože Slovenská republika nebola účastníkom exekučného

konania. Účastníkmi exekučného konania boli iné subjekty, a to oprávnený - pôvodne V., neskôr V., a. s., a povinný - F., s. r. o., ktoré subjekty v priebehu exekúcie zanikli bez právneho nástupníctva. Okresný súd rozhodol správne, ak nepriznal náhradu trov exekúcie súdnemu exekútorovi.“

Keďže ústavný súd z napadnutého rozhodnutia krajského súdu nezistil skutočnosti, z ktorých by boli vyvedené závery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné, resp. neudržateľné, ktoré by súčasne mali za následok porušenie označených práv sťažovateľa, a skutočnosť, že sa sťažovateľ s uznesením krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho postupu, sťažnosť sťažovateľa na porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Absencia porušenia ústavnoprocených princípov vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie označených práv sťažovateľa hmotnoprávneho charakteru (IV. ÚS 116/05). Ústavný súd v súlade so svojou skoršou judikatúrou (napr. II. ÚS 78/05) aj naďalej zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocené princípy vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, prípadne čl. 6 ods. 1 dohovoru. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy.

Keďže odôvodnenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu ústavný súd nepovažoval ani za svojvoľné, ani arbitrárne, nemohlo preto týmto rozhodnutím krajského

súdu dôjsť ani k porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

V súvislosti s namietaným porušením práva na zákaz povinnej a nútenej práce podľa čl. 18 ods. 1 ústavy a podľa čl. 4 ods. 2 dohovoru treba osobitne uviesť, že táto časť sťažnosti je zjavne neopodstatnená aj z iného dôvodu.

Podľa čl. 18 ods. 1 ústavy nikoho nemožno poslať na nútené práce alebo nútené služby.

Podľa čl. 4 ods. 2 dohovoru od nikoho sa nebude vyžadovať, aby vykonával nútené alebo povinné práce.

Z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že o nútenú alebo povinnú prácu ide vtedy, ak sa vykonáva bez súhlasu dotknutej osoby, má nespravodlivý či vynútený charakter a výkon takejto práce je neodvratný. Navyše ústavný súd konštatuje, že samotná skutočnosť, že v konečnom dôsledku môže nastať stav, keď nebudú uspokojené všetky nároky exekútora pri výkone exekúcie, nemusí viesť k protiústavným dôsledkom. Toto riziko, ktoré exekútor nesie, je odôvodnené a do značnej miery kompenzované jeho v podstate monopolným postavením pri výkone exekúcie. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu (Van der Musselle proti Belgicku, rozsudok z 23. november 1983, séria A č. 70, mutatis mutandis I. ÚS 191/06), v ktorom bolo zdôraznené, že riziko s výkonom určitej profesie (v citovanom prípade advokáta), kam spadá i riziko neuhradenia odmeny za odvedenú prácu, je na druhej strane vyvážené výhodami súvisiacimi s výkonom tejto profesie.

Pokiaľ ide o namietané porušenie základných práv sťažovateľa uznesením krajského súdu sp. zn. 12 CoE 7/2007 zo 7. mája 2008, takéto porušenie ústavný súd nezistil. Uznesenie krajského súdu je riadne a náležite odôvodnené. Ústavný súd nezistil skutočnosti, z ktorých by boli vyvodené závery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné, resp. neudržateľné, ktoré by súčasne mali za následok

porušenie označených práv sťažovateľa. Skutočnosť, že sa sťažovateľ s uznesením krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho postupu. Vzhľadom na to ústavný súd sťažnosť odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. decembra 2008